Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. ε΄1-15)
14 Μαΐου 2006

Ἐτοῦτος ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἐκφράζει ἕνα βασικὸ παράπονο. Δὲν ἔχει κάποιον δικό του ἄνθρωπο γιὰ νὰ τὸν βάλει μέσα στὰ ταραγμένα νερὰ τῆς μικρῆς λίμνης. Εἶναι μόνος καὶ μέσα στὴν μοναξιά του, ὑπομένει γιὰ τριάντα ὀκτὼ χρόνια τὴν ἀσθένεια του, ποὺ τὸν κάνει δυστυχισμένο καὶ ξεχασμένο.

Σ᾽ αὐτὴ τὴ θλιβερὴ εἰκόνα ποὺ περιγράφεται ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ιωάννη, ἐκτὸς βεβαίως τοῦ βασικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο καὶ φυσικὰ τοῦ παραλυτικοῦ, ὑπάρχει καὶ τὸ στοιχεῖο τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖο παίζει ἕναν πρωταρχικὸ ρόλο, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἰαματικὸ μέσο ποὺ καθαρίζει καὶ ἰατρεύει τὶς παθήσεις.

Θὰ προσθέταμε ὅμως, πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς, προσμένουν μοιρολατρικὰ ἀπὸ τὸ ταραγμένο νερό, νὰ τοὺς χαρίσει τὴν ἴαση, νὰ τοὺς λυτρώσει ἀπὸ τὰ δεινά. Τοὺς διαφεύγει ὅμως τὸ γεγονός, ὅτι αὐτὸ καθ᾽ ἑαυτὸ τὸ στοιχεῖο τοῦ νεροῦ εἶναι ἀνύμπορο γιὰ μιὰ τέτοια ἐνέργεια. Τὴν ἰαματική του ἰδιότητα τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ἄγγελος θὰ ταράξει τὴν ἠρεμία του.

Συνεπῶς, ἡ ἰαματικὴ ἐνέργεια τοῦ νεροῦ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἕναν ἐξωτερικὸ παράγοντα· κι αὐτὸς εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ γίγεται γιὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ἀγγέλου. Δίχως αὐτὴν τὸ νερὸ μένει νερό, ὅπως ἄλλωστε ὅλα τ᾽ ἄλλα νερά. Ἐνῶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ μεταβάλλεται σὲ ἰαματικὸ γιὰ τὶς ἄνθρώπινες ἀσθένειες.

Τὸ στοιχεῖο τοῦ νεροῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία μας, κατέχει ἐξέχουσα θέση. Ἀποτελεῖ τὸ μέσο ἀπολυτρώσεως, ἁγιασμοῦ, καθάρσεως σωματικῆς καὶ πνευματικῆς· ἕνα καινούργιο ἔνδυμα. Γιατί, διὰ μέσου τοῦ νεροῦ, καὶ συγκεκριμένα στὸ μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, συντελεῖται μιὰ ταύτιση μὲ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Στὸ θάνατο γίεται ἡ ἔκδυση τοῦ παλαιοῦ καὶ φθαρτοῦ καὶ στὴν Ἀνάστασή ἡ ἔνδυση τοῦ νέου καὶ ἄφθαρτου.

Ἀκολουθοῦσα ἡ Ἐκκλησία τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, πὼς πρέπει «νὰ γαννηθοῦμε πνευματικὰ ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀοράτως διὰ τοῦ νεροῦ τούτου ἐπενεργεῖ τὴν ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου»· ἁγιάζει μὲ εἰδικὲς εὐχὲς τὸ νερό.

Νὰ τὶ λέγει ἀκριβῶς: «Ἀλλὰ σὺ Δέσποτα τῶν ἁπάντων, ν᾽ ἀναδείξεις τὸ νερὸ αὐτό, νερό ἀπολυτρώσεως, νερό ἁγιασμοῦ, ποὺ νὰ καθαρίζει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Νὰ ἀναδείξεις τὸ νερὸ αὐτό, μέσο χαλάρωσης τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἄφεση παραπτωμάτων... Μὰ κυρίως ν᾽ ἀναδείξεις τὸ νερὸ αὐτὸ παροχέα ζωῆς».

Ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, βρίσκεται μεταξὺ δύο βασικῶν πόλων. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τὸ νερὸ τῆς λίμνης, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ στοιχεῖο γιατρειᾶς του καὶ ἄρα στηρίζει σ᾽ αὐτὸ κάθε του ἐλπίδα, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τοῦ εἶναι ἄγνωστο, ὅσο ἄγνωστη μένει σ᾽ αὐτὸν ἡ Θεϊκή Του δύναμη γιὰ ἀποτελεσματικὴ προσφορὰ καὶ θεραπεία.

Ἀφήνει λοιπὸν ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξή του ἐπάνω στὸ στοιχεῖο τοῦ νεροῦ, ποὺ εἶναι ὅμως ὅπως ὅλα τ᾽ ἄλλαμέσα στὴ φύση, καὶ τοῦ διαφεύγει Αὐτὸς ποὺ τὰ ζωογονεῖ καὶ τὰ μεταβάλλει σὲ ἰαματικὰ καὶ θεραπευτικά.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν παρουσία Του ἐδῶ καὶ τὴν ἐρώτησή Του πρὸς τὸν παραλυτικό· «θέλεις νὰ γιατρευτεῖς;», ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψει τὴν προσοχή του στὸ πρόσωπό Του, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικὴ πηγὴ τῆς σωτηρίας. Νὰ πεῖ ἁπλὰ στὸν παραλυτικὸ πὼς τὸ νερὸ δὲν τοῦ παρέχει αὐτὸ ποὺ ζητεῖ. Μόνο ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων.

Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ζωή μας καὶ ἡ ζωὴ ὁλόκληρης τῆς δημιουργίας. Ἀφοῦ μέσα στὸν Χριστὸ, ποὺ ζοῦμε καὶ κινούμαστε καὶ ὑπάρχουμε, καθὼς ὁ ἀπόστολος Παῦλος θὰ διακηρύσσει πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπάνω στὴν Πνύκα, κατὰ τὴν ἐπίσκεψη του στὴν Ἀθήνα.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ παραλυτικὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, δὲν θὰ εὕρισκε τὴ γιατρειά του μέσα στὴ μικρὴ λίμνη. Γιατὶ ἂν ἦταν ἔτσι, τότε θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάνει σέ οἱονδήποτε χῶρο ποὺ ὑπῆρχε νερό. Μὰ στὸ ταρασσόμενο νερὸ τῆς λίμνης ἀπὸ τὴ παρουσία τοῦ Ἀγγέλου. Δηλαδὴ ἀπὸ τὸ κατάλληλο ὄργανο τῆς Θεϊκῆς ἐπεμβάσεως. Καὶ ἡ ἐπέμβαση αὐτὴ εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ δίδει ἰαματικὲς καὶ θεραπευτικὲς ἰδιότητες στὸ νερό.

Ἔτσι ὁ Χριστὸς μπορεῖ σ᾽ αὐτὰ τὰ φυσικὰ στοιχεῖα νὰ δίδει πνευματικὲς προεκτάσεις. Νὰ τὰ μεταβάλλει σὲ πνευματικὰ μεγέθη. Νὰ τοὺς δίδει ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες. Νὰ τὰ κάνει θεραπευτικὰ καὶ ἰαματικὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐμεῖς ὀφείλουμε μέσα ἀπὸ τὰ φυσικὰ πράγματα, αὐτὰ ποὺ βρίσκονται γύρω καὶ δίπλα μας καὶ τὰ χρησιμοποιοῦμε καθημερινά, νὰ βλέπουμε τὴν παρουσία τοῦ

Χριστοῦ. Γιατὶ Αὐτὸς μᾶς τὰ χορηγεῖ πλούσια καὶ τὰ εὐλογεῖ γιὰ νὰ μᾶς βοηθοῦν καὶ νὰ στηρίζουν τὴν ζωή μας. Καὶ σὰν δημιουργός Τους, τοὺς παρέχει τὴ χάρη Του γιατὶ τὰ μεταβάλλει σὲ ἰαματικὰ καὶ θεραπευτικὰ σ᾽ ἐκείνους ποὺ γνωρίζουν νὰ τὰ σέβονται, νὰ τὰ διακονοῦν καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστοῦν γιὰ τὰ εὐλογημένα δῶρα Του.

Ἀρχιμ. Ν.Π.